

Pjesnici Sokola

Puškar Hasan

Svitanje

Bio sam svjedok...
 Nebo je dolazilo u valovima,
 trenutak za vječnost.
 Oblak sunca na licu noći,
 sjene marširaju kao vojnici,
 još malo i proći će...

Brže, više, bolje

Opušteni, uz popodnevni čaj,
 prijatelj i ja,
 slušamo najnovije vijesti
 iz oblasti sporta.
 Zvanični glas spikera objavljuje,
 da su analitičari došli do zaključka,
 kako najbolje rezultate
 iz oblasti sjedeće odbojke
 postižu ekipe,
 koje dolaze iz zemalja
 u kojima bijesni rat.

Vrata

Od pamtivjeka ista,
 crna, stroga, teška, masivna,
 uvijek poslušna,
 stoički mirno podnose
 kiše, sunc, udare vjetra...

Ponekad se jave,
 kad ih nečije ruke
 s vremena na vrijeme otvore,
 tiho zacvile, bolno,
 javljajući da su živa još uvijek,
 mada niko na njih ne obraća pažnju.

Takva su vrata naše kuće.
 Crna, teška, strpljiva, poslušna.

Zašto me vrata podsjećaju na oca.

Obična ljubavna

Uživam u boli koju mi pričinjavaš.
 Možda je uzrok kiša,
 ili pak nemir koji kiša donosi,
 ili je to samo kišna glazba,
 blagi Bože, otkud' donesena.
 Vjerujem od nekud s istoka,
 no, to nije kiša,
 to su ostaci suza s tvoje kose,
 zaboravljeni u zraku
 kad si odlazila.

Bože, oprosti mi ako griješim,
 Izgleda da volim,
 baš onako poput Jesenjina i Miljkovića
 izgleda da te volim.

Volim te kroz
 simfoniju bola ruskih klasika
 kroz ovu proljetnu noć
 uz glazbu gitare i svijeću,
 izgleda da te volim.

Volim te kroz
 nedorečenu poeziju mojih misli,
 kroz tišinu svjetlosti ovog sunca,
 kroz miris jagoda i miris smrti,
 izgleda da te volim.

Volim te kroz
 vjetar s dalekih mora,
 kroz pjesmu ptice, otrgnutu iz behara,
 kroz stope zemlje kojom hodaš,
 izgleda da te volim.

Popodne ispod zidina gradine Husein-kapetana Gradašćevića, dana 26.05.2000.godine

Nasuprot nebu
 Stoički i mirno
 Slikaš svoje postojanje
 Svjedok vremenu
 Koje pamti stoljeća
 I bolja i gora od ovih
 Čiji smo svjedoci.

Tvoj jug je kapija
U tvoja njedra
Otvorena samo posvećenim
Vizionarima
U mimohodu postojanja

Na sjeveru
Puzavica tetovira život
Po golom kamenu
Slažući arabeske
Na tvoje grubo, ispijeno lice

Na istoku
Projekcija fatamorgane
Bježi u nedohvat sijena
Što blude po mislima

A zapad
Zapad me plaši
Svojom nedodirljivošću
Svojom tamom i slutnjom
O krajnjem i konačnom.

Lejla Ahmedbegović

Buđenje snova

Onaj plamen
Na nebu
što zore skuplja
pred našim pragom,
ne zove nas,
već taj zamrli zvuk
bezvremenog
snivanja
u probuđenom čovjeku,
i ne narušava
već kameni
ono što je već
okamenjeno.

Tragač

Ja sam tragač za plavom zvijezdom,

i pozlaćenim busenom trave,
tragač za zapaljenim horizontom
i za srcem od užarene lave.

Ja sam spavač koji snom doziva
duh vjetra iz doline nada,
i raspiruje viziju sopstvenog sna
o magičnom letu bez pada.

Nama

I noć ta našom zvala se,
i zvijezde njene za nas snivale,
i snom se Zemlji hvalile,
Zemlja san nam šapnula,
u snu mi nekom lutali,
na rukama nam lanci sunčevi,
pred očima nam od svjetlosti mačevi.

Moj odlazak

Ja držim kamen
u kamenu držat ću sebe.

Ja se vraćam mnogo brže
no što bih trebala otići.

Ti si prestao pohoditi
moje snove u području zvijezda.

Samo mi još reci u kojem
dijelu neba prestaje tvoja sjena.

Nestanak

Snivao je
na zemlji
o Zemlji.

Snivao je
na kiši
o kiši.

Snivao je
pod Suncem

o Suncu.

Snovi su se nizali,
miješali,
divni,
neobuzdani snovi.

Ali odjednom je,
kažu,
u dolini ljubavi
i ljepote,
snio crne rešetke.

Majci

U tvom oku brižnom
stih moj se rađa
i nebeski tada
dobiva zvuk.

U ruku tvoju
moja poezija stala,
istkana životom,
rođena u snu.

A osmijeh tvoj, majko,
žubor rijeke skriva
u kome vječno
moja radost teče.

U naručju tvom
bezbroy zvijezda sniva,
s njima ću da sanjam
kad se umorim životom.

Muhamed Dautović

Pjesma o Bosni

Nećeš Bosno umrijeti
dok Svevišnjeg slaviš.

Već si prošla kroz sve
što se moglo proći.

Kada kažu da te nema
inadom se srca javiš.

Svijetlimo ti srcem
u najcrnijoj noći.

Ti si kandilj koji sija
Bosno moja najsvjetlija.

Pristajem da mene nije
da ti sobom ime grijem.

Spoznaja da nisam sam

1.
Padam s Vjerom
pa ustajat znam.

Nadao se jesam
a ostadoh sam.

Trešnja sam zrela
iznad hladnog vrela.

Ispod osjećajnosti
sakrio sam krajnosti.

2.
Ovce su na okupu,
vukovi na broju.

I svako se nada:
neće valjda moju.

Mi smo ljudi takvog kova:
ne bi ni protiv vukova.

Ali, sami, nismo.
Robovi sa Njim smo.

Krojači lažne sreće

Sve obećaju da potraju.
Od obećanja ništa ispunit neće.

Raduju se oni koji ne znaju
o krojačima lažne sreće.

Pritisak ne popušta.
Položaj se ne napušta.
Svako svoju želju podmeće.
U gnijezdu krojači lažne sreće.

Mučnina traje, prolaze dani.
Hajde, nesrećo, malo stani,
evo budućnost bolja slijeće
u gnijezdu krojača lažne sreće.

Sada i Bogu se pomalo mole.
Shvataju snagu istine gole.
Valjda ih Svevišnji pustiti neće
da zauvijek žive od lažne sreće.

Na kraju moraju da izgube.
Pa oni samo tamu ljube.
Zbog njih je ovdje toliko nesreće
jer su krojači lažne sreće.

Pjesma o Bošnjacima

Ima nas, ima
i uvijek će nas biti.
Dobro i Zlo
moramo dijeliti.

Allah daje milost
pa nam traju dani.
Njegovi smo robovi
i dobri Bošnjani.

